Твір-роздум на тему "Як важливо творити добро"

Люди дуже часто говорять про те, що потрібно творити добро, і тоді світ стане кращим. «За добро добром відплачують» - говорить народна мудрість. Але з екранів телебачення часто демонструють зовсім протилежне: от зробиш комусь добро, а він тобі злом віддячить.

І знайомі з цим згодні: невдячні люди дуже часто трапляються навколо нас. Можливо, злом вони за добро не відплачують, але й подяки від них не дочекаєшся.

Але чому все одно потрібно творити добро? Мабуть, тому, що це нагальна потреба людини – посміхнутися комусь, простягти руку допомоги. Допомогти перейти вулицю, зігріти змерзлого, винайти для хворих чудодійні ліки. Або просто сказати добре слово підтримки.

Звичайно, коли людина говорить красиві слова та обіцянки – це ще не так багато вартує. Потрібно підкріпляти свої слова реальними вчинками.

Я думаю, що творити добро – це потреба навіть не просто людини, а всякої живої істоти. Скільки буває випадків, коли, наприклад, кіт виховує покинутих цуценят, або навіть вовки вигодовують загублених у лісі людських малюків. Не може жива істота жити без того, щоб самому творити добро. Усі релігії світу вчать нас робити добрі вчинки, і християнська віра теж.

Мабуть, у нашому непростому світі складно творити добро. І мені, як і усім, теж хочеться його творити. Але не завжди виходить. Часто забуваєш, що потрібно сказати щось хороше, а замість цього дратуєшся та огризаєшся на близьких та друзів. А потім почуваєшся дуже соромно. Часто губишся, коли час зробити добрий вчинок, а потім думаєш: потрібно було вчинити так і так…

Ми боїмося чинити добро, тому що не впевнені, що нам за це віддячать. Хотілося б скинути ці обмеження і просто робити добро безкорисливо, не сподіваючись на вигоду. Від цього можна отримати велику, безмежну радість. Найщасливіші люди – ті, хто вміє допомагати іншим просто по волі своєї душі. І для них це так само природно, як дихати. Оточуючі інколи вважають таких людей майже святими.

А той, хто добра не робить – він неначе живе у неповну силу, зіщулившись, озираючись навколо: де б вигоду знайти. Він не проживає половину свого життя, і з його очей ніколи не ллється життєдайний світ. Часто і дивитися на такого не хочеться.

Знаєте, одним з прикладів безкорисливої доброти я вважаю героїню поеми «Наймичка» Тараса Шевченка. Ганна виховувала свого сина, все робила для нього, хоч знала, що він не вважає її своєю матір’ю. Він міг би виростити та вигнати її на вулицю – адже для нього вона була усього лише наймичкою. Стара та хвора наймичка кому потрібна? Ганна цього не побоялася, і все життя віддала Маркові та його родині. І серце хлопця відізвалося на її доброту - він полюбив її як матір. Добро все одно знаходить справжню подяку, я в це вірю.